

SARA PENNYPACKER

Klementin és a családi kupaktanács

Marla Frazee
illusztrációival

„Akárcsak a többi
Klementin-történet, ez
is vicces, csodás, nagyon
eltalálja a lényegét, és
igazi kincs, amit újra
meg újra elő lehet
venni.”

– Tom, [amazon.com](https://www.amazon.com)

Klementin
és a családi
kupa tanács

SARA PENNYPACKER

Marla Frazee

rajzaival

Könyvmolyképző Kiadó

Szeged, 2021

*Ezt az írói
csoportomnak ajánlom,
akikkel minden
találkozó olyan,
mintha a családommal
találkoznék.*

— S. P.

*Unokahúgomnak,
Emma Bradley-nek.*

— M. F.

1.

FEJEZET

Margaret leült mellém a buszon hétfő reggel, és azon nyomban közölte, milyen pocsecskul nézek ki.

– Mekkora karikák vannak a szemed alatt! És olyan szürke a bőrod, egyáltalán nem ragyog egészségesen! Mi bajod van?

– Épp ideg-összeroppanást kapok – közöltem vele.
– A szüleim kirakták a „Családi kupaktanács!” táblát, úgyhogy most estig várnom kell, hogy kiderüljön, meg akarnak-e szidni valamiért.

– Biztos meg akarnak! Valószínűleg valami jó nagy galibát csináltál megint. Én élénk rózsás pirosítót és csillogó szemhéjpúdert javasolnék.

Az idei téli szünetben Margaret meglátogatta az apukáját Kaliforniában, Hollywoodban. Mikor hazajött, vagy háromszáz órán keresztül hallgathattam, milyen csodálatos az apukája új barátnője.

– Ő festi ki a szereplőket a reklámfilmekhez, amiket apukám csinál – mesélte Margaret, és majd elolvadt, mintha legalábbis ő lenne szerelmes ebbe a Heather nőszemélybe.

– Az nem is igazi festés – világosítottam fel Margaretet. – Az én anyukám igazi festő, művész, de egy sminkes nem az.

– De igenis, Heather is az! – vágott vissza Margaret. – És meg is tanított nekem pár profi módszert.

És Margaret csak mondta és mondta, be nem állt a szája, a legújabb szájfényes tippekről meg arról, hogyan kell a tust használni, én meg azt hittem, belepusztulok az unalomba.

– Nekem nem kell pirosító! – kiabáltam Margaretre, kicsit hangosabban, mint akartam. – Egyáltalán

semmilyen sminket nem akarok! Én csak azt akarom tudni, mi rosszat csináltam már megint!

Margaret csak égneke emelte a tekintetét, majd kótorászni kezdett a neszesszerében. Kihúzott egy csúcsos, ezüstszínű kis tubust, ami veszélyesnek tűnt. Pont olyan volt, mint egy pisztolylövedék.

Alig bírtam megszólalni:

– Margaret! Te kirúszszod magad?!

Margaret felkente a rúzszt a szájára, csücsörített, és felém fordulva cuppogott.

– Aha – mondta. *Cupp-cupp-cupp*. – És akkor mi van? Letörlöm, mielőtt odaérnénk.

– *MAR-GA-RET!* – kiáltottam fel. – *Tízéves vagy! Tíz!!*

Margaret tizedik születésnapja pont beleesett a hollywoodi vakációjába. Azóta egyfolytában úgy viselkedik, mintha legalábbis huszonöt éves lenne.

Néha rá sem ismerek. És még csak el sem mehettem a szülinapi bulijába.

Margaret megint cuppogott egyet a fényes rózsaszín rúzsos szájával.

– Heather szerint nagyon érett vagyok a koromhoz képest. – Meglengette az arcom előtt a rúzst. – Ki próbálsz te is?

Megtapogattam az ajkaimat.

– Szájbacik – figyelmeztettem Margaretet. – Érzem, ahogy körbe-körbe mászkálnak.

Margaret elszörnyedve rántotta vissza a rúzst előlem, és a buszozás hátralévő részét azzal töltötte, hogy a neszesszerében megbújó összes dolgot áttörölgette kézfertőtlenítő kendővel. Lassan már csak ez az egy tulajdonsága maradt a régi, hogy ilyen mániákusan fél a fertőzésektől.

Kinyitottam az iskolatáskámat, és előhúztam a Fontos Iratok mappámat, ami kellemes meglepetést rejtett: az iskolai természettudós kiállításra írt

beszámolónk, amit Walterrel közösen csináltunk, még mindig ott volt a helyén! Ez azért egyáltalán nem olyan természetes.

Elkezdtem olvasni a beszámolót, és közben meg is nyugodtam. Ez azért van, mert újabban nagyon megszerettem a természettudományos órát.

Ez sem volt mindig így. Meg kell, hogy mondjam, az elején jó nagy csalódást okozott.

A harmadik osztály első hétfőjén Mrs. Resnick az-zal kezdte, milyen csodás évünk is lesz.

Én körülnéztem a természettudományos tanteremben, de nem láttam egy majmot sem vicces kalapban és elektródákkal felszerelve. Nem voltak gyanús, zöld trutyit szivárogtató növények sem. Nem voltak üvegbúra alatt, tálcán egymással társalgó emberi fejek, mint abban a filmben, amit egyszer a moziban láttam, de amiről nem is meséltem inkább a szüleimnek, mert már így is egy hétig szobafogságban voltam, sőt, még Frank bácsikám is, aki elvitt a moziba.

De még csak füstölgő kémcsövek, perzselő mágneses sugarak vagy rakétairányító táblák sem voltak. A falon mindössze pár plakát lógott, és magas, mosdókagylóval felszerelt asztalok álltak mindenütt. Eből úgy tűnt, mást sem fogunk csinálni, mint kezet mosni. Margaret azt mondta nekem, ő szereti ezt az órát, és már tudtam, miért: Margaret úgy mondja azt, hogy „Menjünk kezet mosni!”, mint mások azt, hogy „Menjünk bulizni, és nyissuk ki az ajándékokat!”.

Azon a legelső napon Mrs. Resnick megkérdezte, van-e bárkinek kérdése. Nekem nagyon is volt, legszívesebben megkérdeztem volna, hogy „Ezt ugye nem gondolták komolyan?”, de inkább mást mondtam, a lehető legudvariasabban:

– Elnézést kérek, de azt hiszem, itt valami hiba történt.

– Hiba? – nézett rám Mrs. Resnick.

– Igen. Rossz tanteremben vagyok.

– De hát ez a kis természettudományos termünk!

– De én ott szeretnék tanulni, ahol van láthatatlan-
ná tévő kamra, meg gombok, amivel befolyásolni le-
het a gondolatokat, meg ahol mutáns agyak fröcsköl-
ték össze a plafont! Ott, ahol lehet kísérletezni!

– Én is ott szeretnék tanulni! – szólalt meg Walter,
mire szélesen rámosolyogtam.

– Ó, itt is rengeteget fogunk ám kísérletezni! – vá-
laszolta Mrs. Resnick. – Nagyon izgalmas évünk lesz!

Mrs. Resnick kedvesnek tűnt, úgyhogy inkább nem
szóltam neki a másik rossz hírről: nagyon nem stim-
mel a haja. A tudósoknak mindig olyan vad, szana-
szét álló tudósos haja van, de

Mrs. Resnick haja pont olyan
normális, mint az eladóknak
a boltban, meg a tévében az
anyukáknak. Biztos nagyon
rosszul érzi magát emiatt.

Mostanra viszont megsze-
rettem ezt az órát. Tetszik a

projekt, amit az iskolai természettudós kiállításra csinálunk, és szeretem a patkányunkat, Tizennyolcat is. Az is nagyon jó, hogy Walter lett a párom a projekt-munkához. Minden osztálytársunk az ő párja akart lenni, mert Walter a legtudományosabb gyerek az osztályban. De ő engem választott, mert én vagyok az egyetlen, aki elhiszi neki, hogy szuperhős lesz, ha felnő.

Aznap pedig még egy újabb okom is volt szeretni a természettudomány-órát. Negyven teljes percig nem kell sem a családi kupaktanácsra, sem Margaret rúzsos cuppogására gondolnom.

– Megjöttünk – közöltem vele. – Töröld le a szád, Margaret!

Margaret csúnyán nézett rám, de azért eltűntette a rúzszt a szájáról, és bementünk a suliba.

Különösen unalmas nap volt, de végre eljött az idő, és sorba álltunk a természettudományos terem előtt.

Amint beléptünk, láttam, hogy valami nem okés.
Odarohantam a patkányok ketreceihez.

– Tizennyolc eltűnt! – kiáltottam fel.

Megrázogattam a diákcsemegés zacskót, amit jutalomfalatként használtunk, és szólongattam, Walter pedig feltúrta a fűrésziporhalmokat.

– Hát ez tutira eltűnt – jelentette ki Walter.

Mrs. Resnick odajött, és gondterhelten nézte a ketrecet.

– Mind itt voltak pénteken, mikor én elmentem. Nézzétek át az almot még egyszer! Lefogadom, hogy a kis fickó csak elbújt.

Most még alaposabban felforgattam a faforgács darbkákat. És akkor meg is láttam.

– Nézzel! – mutattam.

A hátsó sarokban, az itató alatt egy patkányhas méretű, rágcsált lyuk tátongott a műanyag padlón.

Mrs. Resnick most nézett csak igazán gondterhelten.

– Valószínűleg már a hétvégén elcsavargott. De azért kutassuk át a termet!

Mindenütt kerestük. A másodikosok vulkánmodelljeiben. A negyedikesek által csíráztatott magok tálcáin. Az ötödikesek ásványgyűjteménye között. Még a papírtörő-adagolóba is bekukkantottunk.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Tizennyolc sehol nem volt.

Egy idő múlva a többieknek vissza kellett menniük a saját patkányukhoz, és csak Walter meg én folytattuk a keresést. De mikor kicsöngettek, még mindig nem jártunk sikerrel.

– Talán előkerül, mikor megetetem a többi patkányt délután – vélte Mrs. Resnick. – Ti ketten most menjetek az osztályotokkal.

Walter és én azt feleltük, hogy rendben, és visszamentünk a 3.b-hez. Pedig nem volt rendben.

